

Και συμφορά μεγάλη
σ'έκεινο τὸ κεφάλι,
ποῦ θὰ τὴν καταφέρῃ.

Θυμώνει'σὰς σωστά του
καὶ σκύβουν ἐμπροσὰ του
ἀπτήνες νεύσοι.

Ἴδου!.. πυγμὴν ἐγείρει...
φυλάξου, κακομοίρη,
νὰ μὴν τὴν φῆς καὶ σὺ.

Π. —

Κι'ὁ νοῦς ὀδύκος μου
τὸν βλέπει'σὴν μπόρα
γλωσσάσπιδος κόσμου
νὰ χύνεται τώρα.

Ἰολόρθο τὸ χέρι
κυστῶ τοῦ Λευτέρη,
ἀνδρὸς ἀτρομήτου.

Καὶ φεύγει δρομαῖος
καθένας πυγμαῖος
ἐμπρὸς'σὴν πυγμῇ του.

Φ. —

Πᾶνε πᾶς διαδηλώσεις
γὰρ τὸ ζήτημα τῆς γλώσσας
καὶ συλλαγήτρια.

Καὶ σὲ γλώσσα μαλλιαρῇ
γὰρ τὸ χέρι, ποῦ βαρεῖ,
πὲς συγχαρήτρια.

Γεῖά σου, τοῦ φωνᾶζου, γίγα,
δείχνε τὴν πυγμὴ σου, σπρίγα
μέσ'σὴν σάλον τῶν γλωσσῶν.

Π. —

Κι'ἐγὼ τέταρα, Φασουλῆ,
τὸν ἀκούω νὰ μιλήῃ
μὲ φωνὴν διαπασῶν.

Ὁ γίγας ὁ πυγμαῖος τάδε λαλεῖ μονάχος.

Τᾶλογο, τᾶλογο, Μαρκαντωνάκη,
τᾶλογο κι'ἐφοδὸς'σὴν συναμῶτη...
ἐμπρὸς, στρατεύματα, καὶ τὸ κováκι
πολιορκήσετε τοῦ Μιστριώτης.

Γιάντα γυροῦσαν ἐξεγερτήρια
καὶ γὰρ τὴν γλώσσα συλλαγήτρια;
Κι'ἐκ τῆς Χαλκίδος ἀς εἴθου ταχμάτα,
γιατὶ δὲν πᾶνε καλά τὰ πράγματα.

Συναμοσίαις, ἐχθροὶ μεγάλοι...
ἰδοὺ τὸ φρόνηρον τοῦ γλωσσικοῦ
μ'ἕνα καπέλο ψιλὸ προβάλλει
καὶ μ'ἐγγυριδιὸν Συνακτικῶς.

Ἐμπρὸς, Οὐσσάροι, καὶ σεῖς Δραγόνιοι,
κι'ὁ Μιστριώτης δουλεῖακι ἀκαρόνει.
Πάρτε μαζὶ σας καὶ πυροβόλα,
κι'ἀρπάξετε τον ἀπ'τὰ μαλλιά,

Ὁ Ρωμῶς, ἐπισταμένως τὴν κατάστασιν ἰδὼν,
στῆς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μένει πάλιν τὴν ὁδόν,
μόνο πῆγε παραπάνω, αὖξων πενηντακοιτῶ,
συνορεύει μ'ἄλλα σπήτια καὶ μ'ὄριζοντ' ἀνοιχτά.

καὶ κόψετε τον'σὴν κρημανόλα
καθὼς ἐκείνον τὸν Χαρδολιᾶ.

Μὰς ἐφορτώθηκαν οἱ γλωσσόμαχοι,
'πῆρε κι'ὁ δάσκαλος αὐτὸς ἄερα,
καὶ δεκατέσσαρα κεφάλια νῆχη
νὰ τοῦ τὰ κόψετε σὲ μὴν ἡμέρα,
γιατὶ μὰς φέρνει πολλὴ σκοτοβρα
μὲ τὴν ψιλή του καπελαδούρα.

Τᾶλογο φέρτε νὰ πάρω δρόμο,
νὰ βάλω τάξι, νὰ βάλω νόμο,
κι'ἐχθρὸν μεγάλου νὰ κόψω φόρα...
κι'οἱ δικηγόροι τῆθαῖαν τόξα
μὲ τὰ καινούρια δικαστικά
καὶ ξερωνίζουσαν σπαρρακτικά.

Κι'αὐτοὶ τὰ βάζουσαν τὸν Λευτέρη,
ἀλλ'ὄμως σῆχο, τρανὸ μου χέρι,
κι'αὐτὸν τὸ στόμα κλειστό καὶ δέστο
νὰ δουθαθουε κι'αὐτοὶ γὰρ πάντα,
καὶ βάλτε τους ἑλοῦς ἄ ρέστο
χωρὶς νὰ ξέρουν κι'ἐκείνοι γιάντα.

Δὲν εἶναι χέρι σὰν τὸ δικό μου,
δὲν τὸ τραμάουσαν δοτῶν βρυγμοί,
ἐγὼ τὸ κράτος εἶμαι τοῦ νόμου,
παντοῦ καὶ πάντα δείχνω πυγμῇ,
καὶ τοὺς πυγμαῖους μέσ'σὴν ὄρμη μου
τοὺς ρίχνω κάτω μὲ τὴν πυγμῇ μου.

Ἐγὼ τὸ σθένος, ἐγὼ κι'ἡ ρώμη,
ἐγὼ πανύψηλος τοῦ νόμου στύλος,
κι'ἐκείνος ποῦχε'δικὴ του γνώμη
αὐτὸς τοῦ Καίσαρος δὲν εἶναι φίλος.

Συναμοσίαις μικραῖς μεγάλας
καὶ γὰρ τῆς γλώσσας καὶ γὰρ τοὺς φόρους...
ἐμπρὸς, πεζούραις, ἐμπρός, καθβάλας,
σὲ Μιστριώτας καὶ δικηγόρους.

Ἄν δὲν μ'ἐμποδίζαν ἐχθρὸν κρωγμοὶ
αὐτὸ ποῦ θέλετε θὰ τὸ τελειώνα,
καὶ τότε βέβαια γὰρ τὴν πυγμῇ
θὰ μ'ἐφωναζάτε καὶ Πυγμαλίονα.

Π. — Ἄκουε τί λέει, Φασουλῆ;

Φ. — Τᾶκούω, Περικλέτο...

περὶ τῆς Ἀνορθώσεως μηδεὶς ἀμφισβητέω.
'Ἄλλ'ὄμως ἀς ἀφρώσωμεν τοὺς χωρατάδες πλείον
κι'ὄμνήσωμεν τῶν Ἰταλῶν λαμπρὸν Ἰουλιανόν,
καὶ χωρισμένοι πάντοτε γὰρ τὸ καλὸ τοῦ γένους
σὲ καθρούς, σὲ μαλλιαρούς, σὲ ντόπιους καὶ σὲ ξένους,
νὰ συμπανηγυρίζωμεν μὲ γλωσσικαῖς θαλίαις
τὴν ἐθνικὴν ἐνότητά θαλλούσας Ἰταλίας.

Καὶ καμψαῖαι ποικιλίας,
μ'ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Εὐχαριστήρια θερμὰ'σὴν ἀγνωστὸν μας φίλον,
ὅπου δὲν ἐλχθμόνης καὶ τοῦ Ρωμῶς τὸ φύλλον.

Ἀπὸ τὸν ρέκταν Σύλλογον τὸν Ἠπειρωτικὸν
τὴν Τρίτην ἑσπερὶς λαμπρὰ μὲς'σὸ Δραματικόν.